

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 94)

***/ Chuyện đời nay.**

***/ Thư gửi Uyên Thao.**

Washington DC, Oct. 13/2017 at 9:17 PM

Anh Uyên Thao ơi,

TV và Kiều My đang cùng thờ hít vùng trời Washington DC với anh. Từ Tiêu Dao, con gái Kiều My giảng cho nghe, mới biết phân biệt thế nào là sự khác nhau giữa hai vùng DC và Virginia. Con bé đang ở DC, làm việc trong Capitol Hill. Báo anh hay. Vẫn "gặp" anh thường xuyên qua email.

TV.

[]

***/ Washington DC, Chủ nhật Oct. 17/2017**

11 giờ đêm, bữa thứ ba ở DC.

Tự dưng thấy man mác buồn sau suốt một chiều ngồi xem với Tiêu Dao cuốn phim về cuộc đời nữ ca sĩ thượng thặng nhạc Blue (Bessy Smith) thập niên 1920.

Để có đến 3 năm mới lại xem ciné! Ngẫm một điều: "*Tài Hoa PHẢI đi liền cùng Mệnh Bạc!*" Đâu cũng thế, cổ hay kim đều thế, da trắng, da đen, da vàng, da đỏ!... cái giá đổi trao (cùng Định Mệnh) đâu phải dễ mà có.

Lại ngẫm cuộc café đêm hôm trước ngồi với Uyên Thao và mẹ con Kiều My (Oct. 16, 2017)... Kỷ niệm bao giờ cũng đẹp, ở San Jose hay Washington DC đều ghi dấu ấn đậm đà như nhau.

Đêm qua từ quán café về nhà con gái Kiều My, tôi cứ nói mãi tiếng "cảm ơn" với Tiêu Dao và Kiều My. *Cũng cảm ơn cả anh Uyên Thao!*

Mùa hè năm 2013, San từ VN trở về Mỹ thăm Bà Ngoại, lúc ấy có cả đứa em trai ở Bruxelles qua và Kiều My ở Nam Cali lên. Cả nhà tổ chức một chuyến voyage hai tuần. Một mình San làm tài xế suốt trên 14 tiểu bang, từ West qua East, mỗi đêm ghé một khách sạn ngủ, sáng mai lên đường sớm.

Lúc đến Oklahoma, được vợ chồng anh bạn pianiste Phạm Ngọc Cung thuở xưa đón tiếp. Kỷ niệm mang đậm dấu ấn là lúc nửa khuya, ai nấy đều ngủ, tôi nổi hứng xin anh bạn chở đi kiếm quán café, có Âu Cơ và Kiều My tháp tùng.

Đêm Oklahoma trời se se lạnh. Phố phường vắng lặng. Ngọn đèn gắn nơi cột chính của một Motel nằm ngay ngã tư tỏa luồng sáng nhiều màu sắc. Vào quán Mc. Donald (nơi duy nhất còn mở cửa), tôi cứ ngồi ngây ngất, (cảm xúc y hệt sự ngây ngất của lần qua Berlin thăm Trọng, mùa Noel 1999, bước chân vào quán rượu nửa đêm với Trọng và vài người bạn Trọng).

Trong hai kỷ niệm sau-trước, Oklahoma nước Mỹ và Berlin nước Đức, tôi đều tưởng như đang **“được chạm tay vào cái Đẹp của Ban Đêm!”**

Dấu ấn đêm qua ngời với Uyên Thao và mẹ con Kiều My tại quán café lộ thiên sống động trong vùng trời DC **“cũng là như thế”**. Không bao giờ còn quên và cũng chẳng mong có được lần nào khác nữa.

□

***/ Thư gửi Âu Cơ (đang sống cùng chồng ở Dalat).**

San Jose Oct 29 at 1:38 AM

Âu Cơ thương,

Nỗi buồn của Mẹ là nhớ VN với cơ hội chơi đàn tại quán café thực hiện cùng Giang ở Dalat mà Mẹ đã bỏ mất. Bây giờ lỡ hết...

Trở về Mỹ, Mẹ ngồi vào bàn với cuốn Viết Cho Người “Đã Chết” (một kiểu Tìm về Văn Chương), nhưng khi hoàn tất tác phẩm mới biết rằng hơn cả Văn Chương, Mẹ chỉ thương nhớ Âm Nhạc.

Dì Bé biết Mẹ thèm đàn nên đề nghị đệm piano cho Mẹ các bài Mẹ từng đàn với bác Ngọc. Nhưng Dì viết lại hòa âm, làm phá cái air của bản gốc, mẹ đàn không được, bỏ luôn.

Cái buồn cũng là ở chỗ đó.

Thêm nữa, nhớ mùa Tết VN với tiếng sóng biển gào thét. Nghĩa là nhớ các chuyến giang hồ của Mẹ. Nỗi buồn không nói được nên cứ tích tụ làm đau đau nơi vùng ngực.

Thứ Ba tới chú Trúc sẽ đưa Mẹ đi khám bác sĩ. Nếu lúc đó anh Nô vẫn chưa gửi thùng hàng về cho con thì Mẹ sẽ gửi, tuần sau con sẽ có. Mẹ cũng rất sốt ruột muốn gửi áo lạnh, thuốc ho và thuốc cảm, thêm vài bịch bánh kẹo và nho khô, luôn bốn cuốn sách. Cái drive license của con sẽ được kẹp vào trong ấy.

Sao con không nghĩ đến chuyện về Mỹ làm bảo lãnh Năng qua cho nhanh?

Mẹ thăm cả nhà.

Mẹ.

□